

ΦΥΛΛΑΔΙΟ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΟΡΘΟΔΟΣΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Ο ΑΓΙΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ

Νεανική Περιοδική Έκδοση. Αριθ. φύλλου 149, Έτος 15ο, Φεβρουάριος 2009

«Τὰ βαρύτερα τοῦ νόμου» (Ματθ. κγ' 23)

Πάντες ομολογούμε σήμερα ότι στον ευρύτερο κοινωνικό χώρο συμβαίνουν εκπληκτικές αλλαγές που αφορούν τα ήθη, τους τρόπους ζωής των ανθρώπων και τους νόμους, που αδιάστατα δικαιώνουν εν πολλοίς, θύτες και όχι θύματα, οι οποίοι αποσυνθέτουν, διαφθείρουν και αποδομούν!!! Ελαφρά τη καρδία ακολουθεί και η χώρα μας το παγκόσμιο αυτό νεοεποχικό «γίγνεσθαι» μπροστά στα έκπληκτα μάτια του αφυπνιζόμενου λαού της που δεν μπορεί να πιστέψει της πραγματικότητας την αλλαγή.

Είναι ανάγκη, σε τέτοιες σοβαρές καταστάσεις να παραδεχθούμε ότι πράγματι πάσχουμε και να συμβουλευτούμε γιατρό και πρόθυμα να δεχθούμε τη διάγνωσή του και την θεραπεία που θα μας ορίσει. Ως τότε θα επιμένουμε να ξορκίζουμε την ασθένεια με ασπιρίνες, την ώρα που παρίσταται ανάγκη για αντιβιοτικά; Δεν μπορούμε να ταΐζουμε με την ψήφο μας τα θηρία και μετά να περιμένουμε εξιλέωση με τις νηστείες μας, τις ολονυχτίες μας, τις προσευχούλες και τις ελεημοσύνες μας.

Εκείνο το «ασήμαντο» χαρτάκι που μπορεί να ενεργοποιήσει «την κρίσιν και τον έλεον», με ποιο θάρρος μπορούμε και το αχρηστεύουμε; Με ποια δικαιολογία τολμούμε αμφισβητώντας την δύναμή του να το κάνουμε κατάρρα για την χώρα μας και έκφραση όλης μας της «σωφροσύνης» ή της δουλοφροσύνης!

(Συνέχεια στη σελ.2)

Μη συσηματίζεσθε

(Αναδημοσιεύουμε από την εφημερίδα «Επάλξεις», αριθ. φύλ. 575, της 16/2/2009).

Οπως είναι γνωστόν, αγαπητοί μας αναγνώστες, η Κυριακή της Τυροφάγου, δηλαδή η Κυριακή πριν από την Καθαρά εβδομάδα, είναι αφιερωμένη στην πικρία των Πρωτοπλάστων, που έχασαν τον Παράδεισο. Τον έχασαν δε γιατί δεν έμειναν σε συνεχή επικοινωνία και συσηματισμό με τον Δημιουργό των αλλά αφέθηκαν να πλανηθούν και να συσηματισθούν με τον εχθρό των, δηλαδή τον διάβολο. Επειδή το λάθος αυτό το κάνουμε όλοι μας, γι' αυτό ας ξαναθυμηθούμε τα γεγονότα, για να προσέχουμε περισσότερο και να μην χάσωμε κι εμείς όχι απλώς τον επίγειο Παράδεισο αλλά την αιώνια βασιλεία του Θεού.

Όπως γνωρίζουμε, η Παλαιά Διαθήκη μας λέει ότι η πρώτη πράξη που έκανε ο Αδάμ στο Παράδεισο ήταν να δη καλά όλα τα ζώα που ο Θεός έφερε μπροστά του, να τους δώσει όνομα και να διαπιστώση ότι κανένα από αυτά δεν έμοιαζε μαζί του, δεν ήταν το ίδιο μ' αυτόν. Και αυτό γιατί υπήρχαν βεβαίως πολλά κοινά γνωρίσματα, αφού και το σώμα του ανθρώπου προέρχεται από την γη, όπως και των άλλων ζώων

(εξ ου και Αδάμ =χοϊκός) αλλά υπήρχε και μια μεγάλη διαφορά, ότι ο Αδάμ είχε την πνοή του Θεού (Νουν, Λόγον, Πνεύμα), που τα ζώα δεν έχουν. Έτσι, ο Αδάμ δε μπορούσε να συσηματιστή, να παντρευτή, να κάνει παρέα, να συζητήση, να συνεργαστή τελείως με τα ζώα. Γι' αυτό και ο καλός Θεός του χάρισε έναν άλλον άνθρωπο, την Εύα, ως

(Συνέχεια στη σελ. 3)

ΠΡΟΣ ΤΙ Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ π. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΜΕΤΑΛΛΗΝΟΥ

(Αναδημοσίευση από την εφημερίδα
Ορθόδοξος Τύπος, 3/8/07)

Μέ τις τελευταίες δηλώσεις του «urbi et orbi» ο Πάπας Βενέδικτος ΙΣΤ' δέν μᾶς αϊφνιδίασε. Διότι δέν είναι ή πρώτη φορά, πού διακηρύσσει τήν ἐκκλησιολογική συνείδηση τοῦ Παπισμοῦ. Τό ἴδιο εἶχε πράξει και πέρυσι, πρὶν μεταβεί στήν Κωνσταντινούπολη, προσκεκλημένος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Καί ποιές εἶναι οἱ δηλώσεις αὐτές, πού με

ἀπόλυτη ὁμοφωνία δημοσίευσε ὁ ἐλλαδικός και παγκόσμιος Τύπος;

Ἡ Ρώμη διεκδικεῖ τήν ταυτότητα τῆς «μοναδικῆς πραγματικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ στόν κόσμον», χωρίς νά εἶναι πρόθυμη νά ἀπαρνηθεῖ στό ἐλάχιστο τήν πεποίθησή της αὐτή. Αναγνωρίζει μὲν, ὅτι ὑπάρχουν και ἐκτός τῆς «Καθολικῆς Ἐκκλησίας πολλά στοιχεῖα καθαγιασμοῦ και ἀλήθειας», ἀλλά ὁ Παπισμός εἶναι ή μόνη ἀληθινή Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ.

«Οἱ Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες» (ἴχι: Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία) εἶναι μὲν

«ἐκκλησίες», ἀλλά πάσχουν ἀπό ἕνα «ἔλλειμμα», μη ἀναγνωρίζοντας τόν Πάπα ὡς διάδοχό του (Αποστόλου) Πέτρου, ἀρνούμενες δηλαδή, ή μη δεχόμενες ἀκόμη, τό παπικό Πρωτεῖο, πού θεμελιώνεται στήν περί Πέτρου παπική διδασκαλία. Ὄταν αὐτά δέν τά λέγει ἕνας οἰοσδήποτε Πάπας, ἀλλά ὁ σημερινός, πού εἶναι σπουδαῖος ρωμαιοκαθολικός δογματολόγος, το πρᾶγμα ἀποκτᾶ ἀκόμη μεγαλύτερη βαρύτητα.

Ἔχουμε εἰσέλθει, οἱ Ὀρθόδοξοι, σέ διάλογο μέ τόν Παπισμό, ὁ ὁποῖος

(Συνέχεια στη σελ. 4)

«Τὰ βαρύτερα τοῦ νόμου»

(Συνέχεια από τη σελ. 1)

Είναι η ώρα που κρινόμαστε, εμείς ο λαός από τις δίκαιες ή όχι επιταγές μας και από τα «βαρύτερα καθήκοντα του νόμου» που, λόγω της ευκολίας με την οποία τα εκτελούμε, μεγαλόψυχα και ανεύθυνα τα χαρίζουμε, μ' ένα εγκάρδιο χτύπημα στον ώμο μας, στον οποιοδήποτε ανεύθυνο πολίτευτή.

Είναι η ώρα που εμείς οι καλοί και ακέραιοι πολίτες, ενώ εις πάσα περίπτωση ενεργούμε και ζούμε κατά μόνας (προσευχόμενοι, ελεούντες, νηστεύοντες, εκκλησιαζόμενοι κτλ.), εις μίαν εκδήλωσή μας εμφανιζόμαστε ομαδικά εκφραζόμενοι, κατά το «**Συννοδικό βασικό γνώρισμά της Εκκλησίας μας**», εκλέγοντες τους πολιτικούς άρχοντες της χώρας μας ομαδικά! Ποια έμπνευση ταυτίζει όλων μας τη θέληση προς μία και μόνο κατεύθυνση; Μάλλον δεν είναι αυτή του Αγίου Πνεύματος!

Είναι η ώρα που θα πρέπει να πεισθούμε περισσότερο εις τα λόγια του Ευαγγελίου δίδοντας προσοχή περισσότερο στα βαρύτερα του νόμου, την κρίση, την ευσπλαχνία και την πίστη, παρά εις τις ασκήσεις πνευματικότητας. Τα πράγματα έχουν σοβαρέψει πολύ και αν μέχρι τώρα μας ήταν συγχωρημένη η πολυτέλεια της πολιτικής μας ανωριμότητας, δεν αντέχουν άλλο το βάρος οι συνειδήσεις μας. Θα γίνεται πλέον αβάστακτο, όσο συμβάλλουμε περισσότερο με την ανοχή μας στην ανασταύρωση του Χριστού εν τω προσώπῳ του πλήθους των αδελφών Του των ελαχίστων!

Όσο κι αν οι προσευχές και οι νηστείες μας και οι ελεημοσύνες μας ελαφρώνουν τον ψυχισμό μας, οι λόγοι του Χριστού για τα βαρύτερα του νόμου δεν θα μπορούν να καλυφθούν από τα δευτερεύοντά μας καθήκοντα που μας βολεύουν! «*Εν τῷ καιρῷ τοῦ μεϊζονος μὴ τρέπου ἐπὶ τὸ ἔλαττον*» (τον καιρό που μπορείς να κάνεις το μεγαλύτερο μην κάνεις το μικρότερο) και είναι πλέον κραυγαλέα τα θράση των περισσότερων πολιτικών μας προσώπων που χτυπούν βάνανσα την ανθρώπινη αδυναμία! Είμαστε μεγάλο το πλήθος των «ζητούντων την δικαιοσύνη», που δυστυχώς ευρισκόμαστε αγκυλωμένοι σε μια πνευματοκάπηλη θρησκολαγνεία, που αρνείται επίμονα με το χαρτάκι της ψήφου να εκφράσει την μετάνοιά της, απαλλάσσοντας πολλούς συνανθρώπους της από μια μαρτυρική ζωή.

Ας μη μιλάμε λοιπόν για πικρά δάκρυα μετανοίας και για τελωνικούς αυτοξυλοδαρμούς, σε ώρες που αναδεικνύομαστε φαρισαϊκότεροι του φαρισαίου και πλέον ανάλητοι των σα-

διστών! Ας ξεκινήσουμε από το ΑΛΦΑ της πίστης μας μήπως και βρούμε άκρη να φωτιστούμε «πόθεν πεπτώκαμεν» (Αποκ. β' 5). «*Καὶ ἔλαβε Κύριος ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον, ὃν ἔπλασε καὶ ἔθετο αὐτὸν ἐν τῷ παραδείσῳ τῆς τρυφῆς, ἐργάζεσθαι καὶ φυλάσσειν*» (Γεν. β' 15).

Πῶς οι σημερινοί νεοέλληνες συνειδητοί πολίτες **φυλάσσουμε** την λευτερωμένη από την τουρκική τυραννία χώρα μας, με το αίμα και την αδάμαστη θέληση των αγωνιστών τού '21 και των μαρτύρων της Πίστης μας την Αγιότητα; Να υπάρχουν άραγε σήμερα πρόσωπα φέροντα το ασήκωτο βάρος αυτής της δυσβάστακτης ευθύνης;

Όλα τα μετερίζια της πίστης και της πατρίδας μας απειλούνται και πολλά ευρίσκονται πεσμένα και ερειπωμένα, όχι από ντουφέκια και σπαθιά, αλλά από φαρμακερά προδοτικά λόγια που υποκρίνονται της επιστημοσύνης την πρόοδο. Με εκσυγχρονισμού και μεταρρυθμίσεις!!!

Πῶς φυλάσσουμε σήμερα τον παράδεισο της ελευθερίας που μας άφησαν ἡματοβαμμένοι αγωνιστές και αποκεφαλισμένοι Άγιοι; Μήπως επίμονα και μόνο νηστεύοντας, προσευχόμενοι, εκκλησιαζόμενοι και ευνοούντες τους ισχυρούς, εφαρμόζοντας, γι' αυτούς μόνο, την μακροθυμία της αγάπης, την ώρα που επιχειρείται οφθαλμοφανώς η ανατροπή των παραδόσεών μας, εθνικών και θρησκευτικών;

Είναι ανάγκη να επαναλειτουργήσουμε την αχρηστευμένη μας κριτική ικανότητα, την αμβλυμένη και εξουδετερωμένη από τις συνεχώς βάλλουσες δυνάμεις της παραπλάνησης και του έντεχνου αποπροσανατολισμού! Δική μας είναι αυτή η «δικαιοσύνη» που πλημμυρίζει την κοινωνία με θύματα αγνώστης και σήματα αδιεξόδου.

Είμαστε, το 90%, το ακινητοποιημένο πληθυσμιακό τμήμα της χώρας και περιμένουμε μοιρολατρικά την ηχηρή δόνηση που θα μας αφυπνίσει. Γιατί, δεν μας αρκούν, η επιχειρηθείσα διαστρέβλωση της ιστορίας μας, τα αποσυντεθημένα σχολεία μας, η «αντιρατσιστική» ομοφυλοφιλία μας, το δικαίωμα άρνησης των μικρών μαθητών στη θρησκεία μας, ο χωρισμός του Κράτους από την Εκκλησία μας που εγκυμονείται, η απομάκρυνση του παπά από την παιδεία μας και οι τόσες θηλιές που σφίγγουνε αδελφικούς λαιμούς και του, πιθανώς, δεν αγγίζουν την θρησκευτική ευαισθησία μας.

Γιατί άραγε, σήμερα, δεν μας είναι απαραίτητη η ενασχόληση με «τα βαρύτερα του νόμου» που καταποντίζουν τη χώρα μας, παρά αναλωνόμαστε περισσότερο νηστεύοντας δις του Σαββάτου και αποδεκατούντες πάντα όσα κτώμεθα;

Γ. Σ. Γκεζερλής

ΜΕ Τ' ΑΝΟΙΓΜΑ ΤΗΣ ΤΡΙΤΗΣ ΧΙΛΙΕΤΙΑΣ

Συνέλθετε οι πιστοί όλης της γης
Ηγέτες και λαοί μην καρτερείτε
Χτίστες του νέου κόσμου ο Λυτρωτής
Όλους μας περιμένει μην αργείτε.

Είναι καιρός τώρα να γιατρευτεί
στην πίστη και στην σκέψη και στην πράξη
όλη η ζωή μας και να υψωθεί
στης αρμονίας τ' ουρανού την τάξη.

Δεν χωρούν άλλο πια συμβιβασμοί
με κάθε είδους κακοήθεια ή βία
ακέριας αρετής ηρωισμοί
χαρίζουν στους λαούς τη σωτηρία.

Συνέλθετε οι πιστοί, στο καθεστώς
του Γολγοθά που όχι καταδίκη
Αθώων είναι, αλλά λυτρωμός
των καταδίκων και των σκλάβων νίκη.

Συνέλθετε πιστοί ν' αφανιστούν
οι πόλεμοι τα πάθη και τα μίση
Όστε με αγάπη αγία ν' αδελφωθούν
κι όλοι οι λαοί να ζήσουν ίσοι.

Ελάτε νικητές με του Σταυρού
το όπλο της Ειρήνης το μεγάλο
να υψωθεί στη γη και τον ουρανό
η δόξα κι εδώ κάτω ως είν' άνω.

Ως στην Πάτερ ημών την προσευχή
μας δίδαξε ο Χριστός, φόβο δειλία
Να διώχνουμε, κι όλοι μαζί
να ζήσουμε σ' Αυτού τη Βασιλεία.
Εμπρός ήρθε ο καιρός απ' τα θεριά
του Αντίχριστου οι λαοί να λυτρωθούνε
σ' Ανατολή και Δύση και Βορά
το δρόμο της Ανάστασης να βρούνε.

Ακούστε εβδόμου αγγέλου τη φωνή
που με καθάρια γλώσσα και με βιάση
καθένα μας απ' τη Βαβέλ καλεί
στης Μίας Ποίμνης κιβωτό
που 'χει ετοιμάσει.

Με ορθή πίστη, ορθή γνώση, ορθή ζωή
Ορθόδοξης σωστής Δημοκρατίας
Όλοι μας πάμε για την κτίση την καινή
Με τ' ανοίγμα της τρίτης χιλιετίας.

πατρός Δημ. Δεσκέ

Υπεύθυνος ύλης φυλλαδίου
Γεώργιος Σ. Γκεζερλής
Διεύθ: Σκρα 2 Μαρούσι, Τ.Κ.: 15124,
Τηλ: 210 6195766, vgezer@cc.uoa.gr

Στείλτε μας το email σας, για να σας
αποστέλλεται το φυλλάδιο ηλεκτρονικά.

Το φυλλάδιο φιλοξενείται στην
ιστοσελίδα www.pigizois.gr

Μη συσχηματίζεσθε

(Συνέχεια από τη σελ. 1)

βοηθό, σύντροφο και άλλο Εγώ. Δεν την έφτιαξε μάλιστα ούτε από την άψυχη γη ούτε από τα έμβια ζώα αλλά από σάρκα και οστόν του ίδιου του Αδάμ, οποίος μόλις την είδε ήταν σαν να έβλεπε τον ίδιο τον εαυτό του. Γι' αυτό, εφώναξε εκείνο το «*τούτο νῦν ὀστοῦν ἐκ τῶν ὀστέων μου καὶ σὰρξ ἐκ τῆς σαρκός μου*» (Γεν. β' 35).

Ο Αδάμ όμως και η Εύα, παρ' όλον ότι χάρηκαν που βρέθηκαν μαζί και ζούσαν ευτυχισμένοι με την συνεχή παρουσία του Θεού, δεν πρόσεξαν και συσχηματίστηκαν όχι απλώς με την άλογη φύση αλλά με τον παράλογο και αντίλογο σατανά, ο οποίος τους οδήγησε στην πτώση. Και έτσι έγιναν χειρότεροι από τα κτήνη, έγιναν κακοί. Γι' αυτό ήρθε ο Χριστός μας, για να χάριση με την ενσαρκωσή Του, με το Σταυρό και την Ανάστασή Του, νέα σάρκα, νέο αίμα, νέα σπονή στους ανθρώπους, να μας κάνει μέλη του σώματός Του, Χριστόσταυρους και χριστοσώματα σε μια αιώνια κοινωνία μαζί Του και μεταξύ μας. Μας παρήγγειλε όμως σαφέστατα να προσέχουμε από τη ζύμη των Φαρισαίων, να ακολουθούμε το δικό του δρόμο και να μη πράττουμε τα έργα των απίστων ή των αιρετικών ή των υποκριτών. Ο Απόστολος Παύλος, μάλιστα, μας τονίζει: «*μη συσχηματίζεσθαι τῷ αἰῶνι τούτῳ ἀλλὰ μεταμορφούσθαι τῇ ἀνακαινώσει τοῦ νοῦς ὑμῶν*» (Ρωμ. ιβ' 2) και «*μη γίνεσθε ἑτεροζυγούντες ἀπίστοις· τίς γὰρ μετοχή δικαιοσύνης καὶ ἀνομία; τίς δὲ κοινωνία φωτὶ πρὸς σκότος; τίς δὲ συμφώνησις Χριστῷ πρὸς Βελίαλ; ἢ τίς μερίς πιστῶ μετὰ ἀπίστου;*» (Β' Κορ. στ' 14-15).

Και παρακάτω επαναλαμβάνει την προτροπή: «*ἐξέλθετε ἐκ μέσου αὐτῶν καὶ ἀφορίσθητε (αποχωρισθῆτε)*» (Β' Κορ. στ' 17). Γι' αυτό και η καθολική μας Εκκλησία, στύλος και εδραίωμα της αληθείας, εφαρμόζοντας το Λόγο του Θεού, ώρισε να μη πατρεύονται οι ορθόδοξοι ή οι ορθόδοξες με άπιστες ή άπίστους, ούτε με ετερόθρησκους ή ετερόθρησκους, να μη συμπροσεύχονται ορθόδοξοι με αιρετικούς ούτε να κάνουν ιδιαίτερες σχέσεις ή μεγάλες φιλίες. Βεβαίως, οι ορθόδοξοι πρέπει να αγαπάμε όλους τους άλλους ανθρώπους και γενικώς όλη την άλλη φύση, αλλά δεν επιτρέπεται να αφήνουμε τους άπίστους, τους αιρετικούς, τους απατεώνες να ρυθμίζουν τα του οίκου μας, να παρασύρουν τα παιδιά μας και να κυβερνάνε τη χώρα μας.

Το να αγαπάμε δε όλους, να είμαστε ανοιχτοί σε όλους και να θέλουμε το καλό όλων, αυτό δε σημαίνει ότι πρέπει να κάνουμε αυτό που μας λένε

οι άλλοι μόνο και μόνο για να είμαστε αρεστοί σ' αυτούς, «να τα 'χουμε καλά με όλους», όπως συνήθως λέμε. Ποιος μπορεί να έχει σχέση με τον βιαστή της κόρης του ή της γυναίκας του, με τον έμπορο ναρκωτικών που δηλητηριάζει το παιδί του, με τον απατεώνα πολιτικό και τον κάθε εισβολέα; Άλλο η καλημέρα του Θεού και άλλο να βάλεις τους άλλους Κεχαγιά στο σπιτικό σου ή στην πατρίδα σου. Γι' αυτό, όσες φορές χρειάζεται να έχουμε συνάφεια ή συναλλαγές ή οποιαδήποτε άλλη οικονομική ή κοινωνική σχέση, αυτό δεν πρέπει ποτέ να γίνεται σε βάρος της πίστεώς μας, της προσωπικής μας τιμής και της δικαιοσύνης, γιατί ο Χριστός μας το λέει καθαρά ότι, όποιος αγαπάει περισσότερο πατέρα ή μητέρα ή αδελφούς, δεν είναι άξιος μαθητής Του.

Αυτό βεβαίως δεν πρέπει να συμβαίνει μόνο στην προσωπική, οικογενειακή ή κοινωνική μας ζωή αλλά και στον πολιτικό μας βίο, αφού από τις πολιτικές μας πράξεις ή παραλείψεις εξαρτάται η ζωή, η τιμή, η περιουσία και το μέλλον το δικό μας και των παιδιών μας. Οι Χριστιανοί οφείλουμε να είμαστε οδηγοί των άλλων ανθρώπων και στην πολιτική ζωή και όχι οπαδοί άλλων πολιτικών σχηματισμών και μάλιστα αντιχριστιανικών. Οι Χριστιανοί οφείλουμε να διδάσκουμε την αλήθεια σε όλα τα έθνη και όχι να επηρεαζόμαστε εμείς από τα ψεύτικα αντικοινωνικά και άδικο διδάγματα των ινστρουκτόρων της αθεΐας και του υλισμού. Αλλά και σε περίπτωση που οι Χριστιανοί από το νόμο δεν μπορούν να ασκήσουν πολιτική δραστηριότητα, όπως κατά την περίοδο των διωγμών ή της τουρκοκρατίας, και είναι υποχρεωμένοι να υπακούουν σε νόμους μη χριστιανικών κυβερνήσεων, η υπακοή αυτή πάλι δεν μπορεί να γίνεται σε βάρος της πίστεως, της προσωπικής τιμής και της δικαιοσύνης. Ο Απόστολος Πέτρος το λέει καθαρά: «*πειθαρχεῖν δεῖ Θεῷ μᾶλλον ἢ ἀνθρώποις*» (Πραξ. ε' 29). Το ίδιο βεβαίως πρέπει να ισχύει και στο θέμα της κομματικής πειθαρχίας, όταν αυτή γίνεται σε βάρος της πίστεως, της ηθικής και της δικαιοσύνης.

Ας μη συσχηματιζόμεθα με τα στοιχεία του κόσμου και τα όργανα της αδικίας αλλά ας διατηρούμε επικοινωνία με το Σωτήρα Χριστό, την Παναγία μας, τους Αγίους και με όλους τους ζώντες και αγωνιζόμενους αδελφούς μας, ώστε με μετάνοια, προσευχή και προσοχή να συνεχίζουμε τον προσωπικό, οικογενειακό, κοινωνικό και πολιτικό αγώνα προς δόξαν Θεού και σωτηρία όλων μας και ιδιαιτέρως των παιδιών μας.

Βασ. Τσουπρας
Θεολόγος - Κοινωνιολόγος

Μηχαν καλά στημένη την οικονομία σέρνει

Σ οβάρεψαν τα πράγματα σφίγγονται τα λουριά μας πολλή υπευθυνότητα, ράισε η καρδιά μας!

Συναίνεση, συναίνεση να συμφωνήσουμε όλοι γιατί είναι ώρα κρίσιμη τελείωσε η σκόλη.

Να μοιραστούμε τα δεινά που ζώνουνε την πόλη την ύπαιθρο και τα χωριά την οικουμένη όλη.

Να δώσουμε παράδειγμα στον κορβανά τη μάχη και τρόποι να στήσουμε και μ' άδειο το στομάχι.

Να ξεχαστεί το παρελθόν και όσα το θυμίζουν να σβήσουν απ' τη μνήμη μας να μη μας σκανδαλίζουν.

Σπαράζανε τα σπλάχνα μας σαν είδαμε τους βράχους σκυμμένους να δακρύνουνε έρημους και μονάχους.

Οδυνηρό το κλάμα τους μεγάλη η συντριβή τους ακόμα και με δάκρυα γεμίζουν το πουγκί τους!

ο Παράλογος

Γνώμες Αίων Πατέρων

Αϊ. Ιωάννης ο Χρυσόστομος

- ❖ Ο γνήσιος Χριστιανός, καταπολεμά κάθε αιρετική διδασκαλία και αποδέχεται ορθά την διδασκαλία της Αγίας Πίστεως για την Αγία Τριάδα.
- ❖ Εκείνος που φροντίζει να διδάξει τον πλησίον του, επιτυγχάνει διπλό κέρδος. Αφ' ενός μεν διότι λαμβάνει από τον Θεό μεγαλύτερη αμοιβή, και αφ' εταίρου επαναφέρει στην μνήμη του όσα διδάσκει σ' εκείνον.
- ❖ Αγωνίσου μέχρι θανάτου για την αλήθεια και ο Κύριος θα πολεμήσει για σένα. Αρκεί ένας και μόνο άνθρωπος, κινούμενος από την φλόγα του ιερού ζήλου, για να διορθώσει ολόκληρο λαό.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Κάθε Σάββατο 8.00 – 9.00 μ.μ., πραγματοποιούνται οι ομιλίες της ομάδος, που εκδίδει το φυλλάδιο «ο Άγιος Ελευθέριος», στο Νεανικό Κέντρο του Ι. Ν. Αγίων Αποστόλων Πέτρου και Παύλου Πεύκης.

ΠΡΟΣ ΤΙ Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ

π. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΜΕΤΑΛΛΗΝΟΥ

(Συνέντευξη από τη σελ. 1)

(διάλογος) μάλιστα ανανεώθηκε τελευταία, με την συγκατάθεση των Οικουμενιστών μας, που δέχονται στην πράξη τις δηλώσεις του Πάπα. Άρα προχωρούμε με βάση την φιλοσοφική αρχή της «λήψεως του αιτούμενου», κάτι που σημαίνει την έκ μέρους μας «έλλειμματική», πράγματι, συμμετοχή, όσον αφορά στην δική μας αυτοσυνειδησία και το εκκλησιαστικό αυτοσυναίσθημά μας.

Μέ μειωμένο αυτοσυναίσθημα και αναγνώριση του «εκκλησιαστικού ελλείματός» μας άδικούμε και αρνούμεθα την Όρθοδοξία των Αγίων μας, όλων των αιώνων, συνολογώντας σιωπηρά την κατά τον Πάπαν μή πληρότητα της Έκκλησίας μας. Πόσο μάλλον, όταν ο Πάπας δέν παραλείπει να προσθέσει: «Ο διάλογος δεν μπορεί να είναι μία άφορμή, για να προσαρμόσει ή να μαλακώσει αυτό που πιστεύει (ό Παπισμός) ότι είναι!» Καμμία διάθεση, δηλαδή, υποχωρήσεως εκ μέρους του.

Τό άστειο έδω, και τραγικό συνάμα, είναι, ότι οι οικουμενιστές Ποιμάρχες μας διακηρύσσουν ότι μετέχουμε στους θεολογικούς διάλογους, για να δια φωτίσουμε και διδάξουμε τους έτεροδόξους! Βέβαια, ή Χάρη του Θεού πολλά πράγματα μπορεί να μεταβάλει, οδηγώντας σε άνατοποθετήσεις και τελικά στην μετάνοια. Δέν είναι όμως αυτό τό πρόβλημα, ούτε βοηθούν την ένεργοποίηση της Θείας Χάριτος μέσα μας ή δουλική συμμετοχή στον διάλογο και οι χαλαρές «άντιδράσεις», που άπλως έπιβεβαιώνουν την πολύ γνωστή στό Βατικανό ήττοπάθεια και άδυναμία μας. Δέν θά ήταν λογικό να λεχθεί, μέ αξιοπρέπεια και αγάπη για την Άλήθεια, στον Πάπα, ότι, έφ' όσον γίνονται παρόμοιες δηλώσεις, ή συμμετοχή μας στον διάλογο είναι μάταιη και συνιστά a priori παραδοχή του Παπικού πρωτείου και της μοναδικότητας της Λατινικής Έκκλησίας;

Τό πρόβλημα, συνεπώς, δέν είναι ό Πάπας, που μέσα σε ένα παραλήρημα έξουσιαστικής ύπεροψίας, συνεχίζει τις ίδιες παπικές διακηρύξεις και για επίδειξη δυνάμεως στό έσωτερικό του Παπισμού και για την άνάκτηση του άμφισβητουμένου κύρους της Παποσύνης.

Τό πρόβλημα είμαστε έμεις και κυρίως οι βασικά υπεύθυνοι, οι Ποιμένες. Στο σημείο αυτό και εις μνημόσυνόν του αισθάνομαι την άνάγκη να μνησθώ του μακαριστού Αρχιεπισκόπου Σεραφείμ, όταν ρωτούσε έμās τούς, κατ' έπάγγελμα, Θεολόγους των Πανεπιστημίων: «Είναι Έκκλησία τό Βατικανό;». [Παρά τά] όσα άρνητικά θά μπορούσε κάποιος να προσάψει στον τέως Αρχιεπίσκοπο, **οφείλουμε να αναγνωρίσουμε, ότι την Πίστη δέν την έβλαψε.** Ένθυμούμαι, μάλιστα, την σύνεση, που επέδειξε τό 1993, μετά την ούνιτική άπόφαση του Βalamand, την όποία ή Έκκλησία της Ελλάδος (τότε...) δέν είχε προσυπογράψει. Ο μακαριστός πάπα-Γιάννης Ρωμανίδης έλεγε στό τελευταία χρόνια της ζωής του: **«Από τώρα και στό έξής τό πρόβλημα θά είναι οι Δεσποτάδες μας. Ποιά πίστη έχουν!»** Αυτό τό ζούμε όλοι μας. Πολλές φορές μου έρχεται στή μνήμη ό λόγος του Αποστόλου Παύλου στις Πράξεις (20,18 έ.) για «λύκους βαρείς», που θά διεισδύσουν στό εκκλησιαστικό σώμα, «μή φειδόμενοι του ποιμνίου». Και όλοι οι έρμηνευταί, παλαιότεροι και νεώτεροι, ταυτίζουν τούς «λύκους» αυτούς μέ τούς αίρετικούς, και πολύ όρθά. Δέν είναι παρά ψευδοποιμένες, που θά εμφανίζονται μέ τό ένδυμα του ποιμένου, ένω στην ούσία θά είναι λύκοι και μάλιστα «βαρείς», δηλ. τυραννικοί και σκληροί. Βαρύτητα, όμως, έρμηνευτικά έχει ή φράση του στ. 30: **«καί έξ ύμών αυτών»!** Παρατηρεί ό ιερός Χρυσόστομος: **«Και τό χαλεπότερον, ότι αυτούς τούτους έξ αυτών άναστήσεται λέγει, ό και σφόδρα έστι βαρύ, όταν εμφύλιος ό πόλεμος ή».** Η ιστορική πραγματικότητα δείχνει, ότι ό Άπόστολος δέν μιλούσε μόνο για την εποχή του.

Είναι δυνατόν, λοιπόν, μετά από αυτά, ορθόδοξος Επίσκοπος να θέτει τό έρώτημα: «Άλλαξε τίποτα στην Όρθοδοξία μέ τό που ήλθε ό πάπας;» (Έννοούσε την έλευσή του στην Ελλάδα τό 2001). Αντιδρώντας τότε, άναγκασθήκαμε να δηλώσουμε δημόσια: **Τι άλλο ήθελε ό Πάπας; «Τά πήρε όλα και έφυγε»!** Ποιά ήσαν αυτά τά «όλα»; **Άπλούστατα, ή υποδοχή και αναγνώρισή του ως γνησίου επισκόπου της Έκκλησίας του Χριστού, παρά τά παπικά δόγματα (Πρωτείο, άλάθητο και τό παπικό κοσμικό κράτος), που άφαιρούν κάθε δυνατότητα στον Παπι-**

σμό να εμφανίζεται και να διεκδικεί τον χαρακτηρισμό «έκκλησία».

Δέν είναι, δυστυχώς, μόνο ή άπουσία θεολογικών προϋποθέσεων ή ή ύπόταξη και τό θάψιμό τους σε όποιεσδήποτε συμβατικότητες ή ένδοκοσμικές και άντιχριστιανικές προσδοκίες, που μάς κάνει να διαμαρτυρούμεθα. Είναι κυρίως ή τόσο εύκολη άπεμπόληση της Πίστεως των Αγίων μας όλων των αιώνων, χωρίς την όποία σωτηρία, δυνατότητα θεώσεως, δέν είναι δυνατόν να υπάρξει. Αυτό σημαίνει, ότι κάποιιο Ποιμένες ένεργούν μέ τή συνείδηση και καταστροφική διάθεση των «λύκων» των Πράξεων, κατασπαράζοντας πνευματικά οι ίδιοι τό ποιμνιο, που ό Κύριος τους ένεπιστεύθη (πρβλ. Ίωανν. 21,15-17).

Υπάρχει, όμως, και κάτι πρακτικά χειρότερο: **Οί Δυτικοί γνωρίζουν τις άδυναμίες μας και τον τρόπο σκέψέως μας και γι' αυτό δέν άνησυχούν.** Όλα τά βλέπουν δικά τους και πρό του διαλόγου, που, όπως γίνεται, δέν είναι παρά επανάληψη ή συνέχεια της ούνιτικής ψευδοσυνόδου της Φλωρεντίας (1439). Επί τέλους, ό,τι δέν πέτυχε ό Παπισμός στην διάρκεια της δουλείας (λατινοφραγκικής και όθωμανικής) μέ τις πιέσεις, να έπιβάλει δηλαδή την άπόφαση της Φλωρεντίας, τό έπιτυγχάνει σήμερα με την συγκατάθεση των ίδιων των Ποιμένων! Έ, τότε, μάς ταιριάζει ό χαρακτηρισμός των (πολιτικά) γραικύλων από τον μακαρίτη ποιητή μας Κωστή Παλαμά:

«Δέν έχεις, Όλυμπε, θεούς, μηδέ λεβέντες ή Όσσα, Ραγιάδες έχεις, Μάννα Γή, σκυφτούς για τό χαράτσι. Κούφιοι και όκνοί, καταφρονάν την θεία τραχιά σου γλώσσα, των Έυρωπαϊών περίγελα και των αρχαίων παλιάτσου».

Τηρουμένων των αναλογιών, αυτό ισχύει για τούς οικουμενιστές Ποιμένες της εποχής μας. **«Τών παπικών περίγελα»** καταντούν και των «Πατέρων μας παλιάτσου». Υπάρχει κάτι χειρότερο και άπαισιώτερο από αυτό; Ο Θεός να μάς ελεήσει και να μάς οδηγήσει στην μετάνοια, μέ τούς τρόπους που Αυτός γνωρίζει...

(Αναδημοσίευση από την εφημερίδα *Ορθόδοξος Τύπος*, 3/8/07)